

*„Všem vám žehnám, všechny vás v srdci
na věčnost nesu.“*

P. Ludvík Otradovec

Od služby při pozemském oltáři byl odvolán

a ke službě v nebeské svatyni byl pozván

věčným veleknězem Ježíšem Kristem jeho služebník – kněz

P. Ludvík Otradovec SDB

Narodil se 11. 12. 1928. Zemřel 14. 11. 2014.

Za dar jeho života poděkujeme
při mši svaté

v pondělí 24. listopadu 2014 ve 13 hodin

v kostele Panny Marie Pomocnice křesťanů

v Brně-Žabovřeskách
Foerstrova 2, Brno.

Po obřadech bude jeho tělo uloženo
do salesiánského hrobu na Ústředním hřbitově v Brně
k očekávání slavného vzkříšení

Prosíme o vzpomínku na otce Ludvíka při modlitbě a mši svaté.

Sr. Anna Otradovcová FMA
Marie Otradovcová

sourozenci

Růžena Vojtova s rodinou
Jiří s manželkou Julií a rodinou

Spolubratři Salesiáni, setry FMA a diecézní kněží

Životopis sepsán P. Ludvíkem Otradovcem

Narodil jsem se 11. prosince 1928 ve Velkém Meziříčí. V Jundrově jsem vychodil obecnou školu. Když byla v roce 1939 v Brně – Žabovřeskách požehnána velká víceúčelová dřevěná kapele se salesiánskou oratoří, začal jsem se zúčastňovat programů oratoře a ministrovat. Také jsem byl postupně členem některé z družin. Byla to společenství horlivějších oratoriánů. Každý týden jsme měli schůzku pod vedením některého salesiána, při které jsme se modlili, probírali duchovní témata a plánovali apoštolátní aktivity.

Po třetí třídě gymnázia jsem byl na studentských duchovních cvičení u boromejek na Údolní. Vedl je jezuita P. František Mikulášek, se kterým jsem se pak setkal v roce 1956 ve vězení na Mírově. Mnozí z účastníků těchto duchovních cvičení se stali kněžími.

O prázdninách 1944 mě salesiáni zprostředkovali exercicie ve Dvorku u Přibyslavi, kde studovali salesiánští aspiranti, mezi nimi i P. Baran, se kterým jsem se tam poprvé setkal. Když jsem pak kolem pololetí překvapil rodiče zprávou, že bych chtěl jít k salesiánům do Fryštáku, tatínek prohlásil, že až po maturitě.

Když na jaře v roce 1945 Němci ustupovali, Brno bylo často bombardováno a blížila se fronta, našli žabovřeští salesiáni v našem domě v Jundrově poněkud méně nebezpečné ubytování. Během jejich pobytu u nás, jsme byli jako jedna rodina. Pak už tatínek neměl nic proti tomu, abych odešel k salesiánům hned po páté třídě gymnázia.

17. července 1945 jsem odejel s rodiči do salesiánského ústavu ve Fryštáku u Holešova. Tam jsem si nechal kufr a ještě jsme vykonali pouť na posvátný Hostýn. Rok jsem byl jako aspirant ve Fryštáku, pak jsem dělal rok noviciát v Hodoňovicích u Bašky. Po složení prvních řeholních slibů jsem dva roky dokončoval gymnázium a studoval filozofii ve filozofickém studentátě v Přestavkách u Přerova. Po maturitě v roce 1949 jsem nastoupil jako asistent v salesiánském učňovském domově v Ostravě.

V noci ze 13. na 14. dubna 1950 přepadla dům policie, nás salesiány zatkla a odvedla do koncentračního tábora v Oseku u Duchcova. Po pěti měsících jsem byl krátkou dobu u PTP – od 14. 9. do 31. 10. 1950, Libava a Sázava – Velká Losenice, kde jsem dostal žaludeční vředovou chorobu a byl propuštěn do civilu.

Na pokyn představených jsem v Opavě tajně založil takzvanou malou salesiánskou komunitu mladších spolubratří. Pracoval jsem nejprve jako mzdový účetní v traktorové stanici a pak jako ostříč nástrojů v továrně na šicí stroje "Minerva". Začátkem 50. let spolubratři postupně z Opavy odešli.

V té době se vrátil z vojenské služby u PTP spolubratr Petr Baran. Našli jsme si zaměstnání na VŠ Báňské v Ostravě a bydleli jsme dva roky spolu.

1. srpna 1955 jsem byl zatčen. Po dvou letech vězení jsem se vrátil k rodičům do Jundrova a pracoval v civilních zaměstnáních.

13. prosince 1967 jsme byli společně s Petrem Baranem tajně vysvěceni panem biskupem Trochou na kněze. V letech 1969 – 1971 jsem si doplnil studia na teologické fakultě v Litoměřicích. Začátkem července roku 1971 jsem měl v Komíně veřejnou primici. Po ní jsem působil 18 let v diecézní duchovní správě – v Jaroměřicích nad Rokytnou, v Jemnici, v Jihlavě, v Jimramově a v Rouchovanech. Podle přání inspektora P. Víka a kvůli zhoršení zdravotního stavu jsem odešel ve svých 60 letech věku do starobního důchodu. Od té doby bydlím v domě po rodičích v Brně – Jundrově.

P.S. Z počátku několik roků P. Ludvík docházel do salesiánské komunity vypomáhat. Později, když pro nemoc nemohl veřejně, sloužil mši svatou denně doma. Poslední mši svatou sloužil na poděkování za všechna přijatá dobrodíní a to netušil, že druhý den bude náhle odvezen do nemocnice, odkud se už vrátil do nebeského domova.